

РЕШЕНИЕ

№ 27431

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 24.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **8575** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/. Образувано е по жалба на Д. Е., гражданин на Р. Т., срещу Отказ за издаване на виза от 18.07.2024 г., издаден от С. А. – консул в Посолството на Р. България в С., Р. М., по заявление 24000762/15.07.2024г.

В жалбата се сочи, че отказът е незаконосъобразен, неправилен и постановен при съществени процесуални нарушения и неизяснена фактическа обстановка. Твърди се, че актът не съдържа мотиви и не препраща към друг документ, съдържащ мотиви, като е посочено единствено правното основание за постановяване на отказа – чл. 10, ал. 1, т. 19 от Закона за чужденците в Р. България /ЗЧРБ/, но не и фактическите основания за него. Според жалбоподателя органът не се е осведомил относно причината за въвеждане на сигнала за отказ за влизане Ш. информационна система /ШИС/ и не е провел процедура по консултация, нарушавайки задълженията си съгласно членове 24 и 26, пар. 2 от Регламент 2018/1861. Сочи се, че актът е в противоречие с чл. 8 от ЕКЗПЧОС, като накърнява правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. В писмени бележки се сочи, че спрямо жалбоподателя липсват данни за въведен сигнал в ШИС „отказ от влизане“ от Р. България, както и че към септември 2024 година спрямо него няма валидна забрана, издадена от българските полицейски власти. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорвания административен акт. Претендира се присъждане на разносните по делото.

Ответникът, Консулт в Посолството на Р. България в С., Р. С. М., в писмени бележки

излага твърдения, че при постановяването на обжалвания акт не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до противоречия с материалния закон. Сочи, че получаването на виза не е субективно право, а правна възможност на жалбоподателя. По същество моли жалбата да бъде отхвърлена.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление рег. № 24000762 от 15.07.2024г. /л. 13 и 14/ Д. Е., гражданин на Р. Т., е поискал от Посолството на Р. България в С., Р. С. М., издаване на виза. Към заявлението са приложени: удостоверение за сключен граждански брак от 18.05.2018 с българската гражданка Д. Д. А.; декларация съгласно пар. 1, т.20 от ДР на Закона за чужденците в Р. България от Д. Д., с която същата е декларирала, че предоставя адрес за пребиваване на жалбоподателя, с нот. заверка от 23.05.2024 г.; декларация от съпругата на жалбоподателя Д. Е., че ще осигурява финансова издръжка за неограничено време на жалбоподателя с нот. заверка от 20.05.2024 г.; банково удостоверение на Д. Е. от „УниКредит Булбанк“ АД от 09.07.2024 г., копие от паспорт, издаден от Р. Т., валиден до 18.04.2028 г.; медицинска застраховка за период от 365 дни - от 20.05.2024 г. до 19.05.2025 г. застраховано лице - Д. Е., валидна за територията на Р. България, със застрахователна сума от 60 000 лв.

С оспорения в настоящото производство отказ за издаване на виза от 18.07.2024 г., издаден от С. А. - консул в Посолството на Р. България в С., Р. М. е отказано издаване на виза по заявление 24000762/15.07.2024 г., подадено от Д. Е., гражданин на Р. Т.. Отказът е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ – апликантът е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване. Други фактически и правни основания за постановяване на отказа не са посочени.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на Отказа за издаване на виза, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт. Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в Р. България (ЗЧРБ). Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона. Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Р. България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на

визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим предвижда, че в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

В случая по делото е установено, че със заповед № 44/10.06.2024 г. посланик А. А. е оправомощил г-н Д. Г., а при негово отсъствие – г-н С. А., да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно приложение №7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение №8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране и отмяна на виза. Оспореният отказ е подписан от С. А. – съветник в Посолството, определен със заповед за заместник на консулското длъжностно лице.

Съгласно чл. 10а, ал. 2 ЗЧРБ при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата е предвидено, че в съставения за отказ формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Настоящият съдебен състав приема, че в случая е основателно възражението на жалбоподателя за липса на мотиви в оспорения отказ. Административният орган е изложил единствено правното основание за постановяване на отказа – чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ – апликантът е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване. За да се приеме, че е изпълнено изискването за мотивираност на административния акт, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК същият следва да съдържа освен правното основание за издаването му и конкретните фактически основания. ЗЧРБ също изрично регламентира изискването за излагане на мотиви при издаване на отказ за виза. Цитирането на правното основание за отказа не е достатъчно, за да бъде изпълнено нормативното изискване за мотивираност на акта. В оспорвания акт не се съдържа посочване на фактическите основания за постановяване на отказа. От материалите по делото е видно, че административният орган не е приложил доказателство за установената от него забрана съгласно чл. 10, ал.1, т.19 ЗЧРБ. Това нарушение на административно-производствените правила е съществено, тъй като до голяма степен ограничава правото на защита на жалбоподателя, който от съдържанието на акта и/или от приложените към него документи следва да бъде запознат с конкретните фактически основания за издаването му и да може да разбере кои нормативни изисквания не е изпълнил. Допуснатото нарушение препятства осъществяването на съдебен контрол за материалноправна законосъобразност на административния акт, тъй като неизлагането на конкретни фактически основания за издаването му изцяло пречи да бъде извършена преценка доколко правилно е приложен материалният закон /в този смисъл Решение № 2015 г. от 13.04.2020 г. по дело № 7192 от 2019 г. на АССГ/. В писмени бележки до съда жалбоподателят сочи, че спрямо него липсват данни за въведен сигнал в ШИС „отказ от влизане“ от Р. България. Твърдяното е видно от писмо №536400-69849 от 23.08.2024 г., издадено от Дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните работи /л. 51/. От писмо №

КОВ-15-00-5744/16.09.2024 г. на Дирекция „К. отношения“ към Министерството на външните работи /л.52/ е видно, че „към месец септември 2024 г. българският сигнал е снет от SIS и спрямо Д. Е. няма забрана, издадена от българските полицейски власти“. Важно е да се уточни, че несъществуването на подобна забрана в момент, последващ момента на издаване на административния акт, не прави същия незаконсъобразен. Липсата на фактическите основания за неговото издаване – доказателства за извършена проверка като гореописаната – към момента на неговото издаване обаче обосновава неговата материална незаконсъобразност.

Съгласно чл. 27 от Регламент (ЕС) 2018/1861 „когато държава членка разглежда въпроса относно издаването или удължаването на срока на разрешение за пребиваване или на виза за дългосрочно пребиваване на гражданин на трета държава, по отношение на когото друга държава членка е въвела сигнал за отказ за влизане и пребиваване, заинтересованите държави членки се консултират помежду си. Издаващата държава членка се консултира с въвеждащата държава членка, преди да издаде или да удължи срока на разрешение за пребиваване или виза за дългосрочно пребиваване, когато взема съответното решение, издаващата държава членка взема предвид основанията за решението на въвеждащата държава членка и отчита, в съответствие с националното право, евентуалните заплахи за обществения ред или обществената сигурност, които може да представлява присъствието на гражданина на трета държава на територията на държавите членки.“ Съдът изцяло споделя твърдението на жалбоподателя, че органът не е събрал и приложил доказателства относно причината за въвеждане на сигнала за отказ за влизане Ш. информационна система /ШИС/ и не е провел процедура по консултация, като по този начин съществено е нарушил задълженията си съгласно Регламент (ЕС) 2018/1861. Отделно от това настоящият съдебен състав отново посочва, че по делото липсват каквито и да е доказателства, представени от административния орган, че към момента на издаване на отказа на виза, за жалбоподателя е подаден сигнал в ШИС.

Съгласно член 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКЗПЧОС/ „Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот... Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.“ При отчитането на обстоятелството, че съпругата на жалбоподателя живее в България, за което са били представени съответните доказателства, при постановяване на отказ за издаване на виза следва да се извърши преценка за наличие хипотезата на чл. 26, ал. 6 от ЗЧРБ във връзка с § 1, т. 16 от ДР на ЗЧРБ / в този смисъл Решение № 5305 от 08.08.2023 по дело № 5378 от 2023 г. на Административен съд – София-град/. Член 26, ал.6 ЗЧРБ предоставя на органа право да издаде виза и при наличие на отрицателните предпоставки по чл. 10, ал.1, т.19 по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес, или от изпълнението на международни задължения. Съгласно цитираната разпоредба, хуманитарни причини са налице, когато недопускането или напускането на територията на Р. България на един чужденец ще създаде сериозна опасност за здравето или живота му, поради наличието на обективни обстоятелства, или за целостта на семейството му, или

висшият интерес на семейството или на детето изискват неговото допускане или оставане на територията на страната. Органът в мотивите на акта си е посочил единствено наличието на забрана, но съгласно член 134 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген нейните разпоредби се прилагат дотолкова, доколкото съответстват на правото на Съюза. С оглед на това органът е следвало да посочи причината за наложената забрана, да отчете факта, че жалбоподателят е съпруг на български гражданин, т. е. на гражданин на Съюза, и да мотивира, че наложената забрана е допустима, доколкото е предвидена в закон и е необходима в интерес на обществения ред и сигурността. В случая, органът нито е обсъдил тези релевантни факти, нито е изложил мотиви за значението им за постановения отказ. Съобразяването на отказа с международните задължения на държавата, каквото е задължението по чл. 8, параграф 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС), е изискване към материалната законосъобразност на оспорения акт, което изрично е посочено както в националното, така и в европейското право. Съдът подкрепя изложеното от жалбоподателя твърдение, че липсата на съответната аргументация от страна на административния орган е основание за материална незаконосъобразност на обжалвания акт.

По гореизложените съображения, оспореният отказ следва да бъде отменен поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да бъде върната на компетентния орган при Посолството на Р. България в С., Р. С. М., за произнасяне по заявление 24000762/15.07.2024 г., подадено от Д. Е., след изпълнение на указанията по тълкуването и приложението на закона, дадени с настоящото решение. Компетентното длъжностно лице следва да анализира представените от кандидата документи, да извърши предвидените съгласувателни процедури, с цел установяване дали са предпоставките за издаване на виза и при необходимост да изиска допълнителни документи, след което да се произнесе със съответен акт в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. От представените доказателства се установява, че общият им размер е 1510 (хиляда петстотин и десет) лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 1500 лв. платено адвокатско възнаграждение, съгласно списък на разноски и приложени доказателства за плащането им/л.53/. Така определеният размер съответства на степента на фактическа и правна сложност на делото, на обема на извършената от пълномощника работа по делото, както и на броя проведени съдебни заседания.

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Е., гражданин на Р. Т., Отказ за издаване на виза от 18.07.2024 г., издаден от С. А. – консул в Посолството на Р. България в С., Р. С. М..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган - Консул, завеждащ Консулска служба в Посолството на Р. България в С., Р. С. М., за ново произнасяне по заявление 24000762/15.07.2024г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Р. България, подадено от Д. Е., след изпълнение на указанията по тълкуване и

приложение на закона, дадени с настоящото решение, в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА Посолството на Р. България в С., Р. С. М., да заплати на Д. Е. сума в размер на 1510 (хиляда петстотин и десет) лв., представляващи разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. България.

СЪДИЯ: